

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.
 Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50. Za Evropo \$3.00.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 8.

APRIL 15, 1922.

LETO (VOL.) XIV.

Češčenje Presv. Srca Marijinega.

Rev. J. C. Smoley.

O PRISRČNEM RAZMERJU MED MATERJO IN SINOM IN O ZVEZI ČEŠČENJA OBEH.

Nadaljni vzrok češčenja je pristrčno razmerje, "tesna in neločljiva vez" (Pij IX. v "Ineffabilis Deus"), ki druží po božji volji Mater in Sinu in spaja češčenje, ki obema pristojata. Ko je bilo enkrat v katoliški cerkvi vpeljano češčenje Presv. Srca Jezusovega, je moralo priti češčenje Marijinega Srca samo od sebe. Da pa ta tesna zveza med Materjo in Sinom odgovarja volji, načrtom božjim, je razvidno:

1.—iz sklepov Božje Previdnosti. Bog je sočasno s Sinom predvidel tudi Mater, jo izvolil in določil. Zato obrača sv. Cerkev, učiteljica resnice, tudi na Devico — mater besede sv. pisma, ki veljajo prav za prav in v prvi vrsti o Božji Besedi, neustvarjeni resnici: "Bog me je imel v začetku svojih potov, predno je vstvaril kaj drugega. Od vekomaj sem bila pri njem; pri njem sem bila in sem vse vravnala." (Preg. 8, 22,

23, 30.) "Jaz sem prišla iz ust Najvišjega, porojena pred vsemi stvarmi. V začetku in pred vsem časom sem bila ustvarjena" (Sir. 24, 5, 14.) Sv. Bernard pravi: "Angel je bil poslan k devici, ki je bila devica po mesu, devica po duhu, devica po obljubi, kratko: k devici, kakor jo opisuje apostol, sveti na duši in na telesu; ni bila slučajno najdena, ampak izvoljena že pred stoletji, določena in izbrana od Najvišjega, varovana od angelov, prorokovana od očakov, napovedana od prerokov. Preglej Pismo, pa mi boš pritrnil" (Hom. 2 o Missus est št. 4.)

2.—Iz izrekov očakov in prerokov. Tako je bila Mati Božja napovedana kot "žena", ki bo s Sinom in po Sinu strla kači glavo (Gen. 3, 15), "devica", ki bo spočela in Sinu rodila (Iz. 7, 14), "mladika" iz Jesetove korenine (Iz. 11, 1), "zemlja", ki naj se odpre in požene Izveličarja (Iz.

45, 8), "devica in porodnica" (Mih. 5, 3), "žena, ki bo obdala moža" (Jer. 31, 22.)

3.—iz predpodob Starega Zakona, ki nam predpodablajo Preblaženo Devico skupno z njenim Sinom. Take predpodobe Preblažene Device so Eva, Sara, Rebeka, Marija (Mojzsova sestra), Deborah, Rahel, Rut, Abigail, Betzabe, Judita, Ester; prst, iz katere je bil vstvarjen Adam, raj z drevesom življenja, Novetova baraka, golob v barki, Jakobova lestvica, goreči grm, tempelj Salomonov, gora Sion itd.

3.—Iz skrivnosti Jezusovega življenja, v katerem se nam kaže Marija s svojim Sinom v najtesnejši zvezi: tako pri včlovečenju, pri obiskanju Elizabete, pri rojstvu, pri molitvi pastirjev in Modrih, pri obrezovanju, očiščenju, begu v Egipt, pri tistem življenju v Nazaretu. Kaže se nam pri Jezusovem nasto-

pu v templju, v Kani Galilejski, kjer je javil Jezus svoje božanstvo po čudežu, v trpljenju, na križu, pri vstajenju. Sin je hotel namreč deliti vse svoje križe in težave s svojo Materjo. "Blažena Marija! Brez nje se ni rodil Jezus, ker ona je bila sopolmočnica pri včlovečenju, brez nje ni rasel, ker ona je bila njegova vzgojiteljica, brez nje ni bil križan, ker je morala z njim trpeti." Lud. a Sax., Vita Jesu Christi p. 1, 11, 10.) In krasno pravi P. Knabenbauer: "Preblaženo Devico nam predočujejo evangelisti z božjim Detetom v naročju; v njenem naročju počiva; pri njej, po kateri je prišel in stopil na svet, ga najdemo; kdo ne bi blagroval take matere? Kdo bo častil Sina v naročju Matere, ne da bi častil tudi nje in oznanjal njeno slavo?"

4.—Iz njenih čednosti. Kakor njen Sin, je bila tudi Marija revna, ponižna, tiha, pokorna, brezmadežna, polna usmiljenja.

5.—Iz njenih predprav in prednosti. Marija je bila prosta vsakega greha, osebnega kakor tudi izvirnega greha. Jezus po svoji naravi ni mogel storiti kakega greha, Marija je bila brez greha po milosti. Jezus je čistost devic, Marija pa devica vseh devic; Jezus je vstal od mrtvih, šel je z dušo in telesom v nebesa; ravno tako je bila Marija povišana in vzeta v nebesa; Jezus sedi na desnici svojega Očeta, Marija na desnici svojega Sina; Sinu je dana vsa oblast od Očeta, ravno tako je v gotovem pomenu in oziru podeljena od Sina vsa moč Mariji.

6.—Iz imen, ki jih dajejo sveti očetje in Cerkev Preblaženi Devici, imen, ki so podobna imenom, ki so bila dana Zveličarju. Marijo imenujemo našo Gospo, kraljico angelov, našo priprošnjico, našo srednico, našo pomočnico. Častimo jo kot mater vsega usmiljenja, milosti, življenja, naše upanje, zveličanje duš in sveta. Slavimo jo kot vrata nebeška, pot zveličanja, vodnico, morsko zvezdo, življenje našega srca, Gospo nebes in zemlje, kraljico vseh

svetnikov.

Posebno važne so besede papeža Pija IX. v "Ineffabilis Deus": "Mi vemo, da je podeljenje teh časti in prednosti pravica, ki pristojajo pravzaprav edino le Kristusu, ker jih je edino le njegova smrt nam pridobila, ker je on vsled svoje moči srednik med Bogom in človekom. Kakor pa že rečeno, je bila ta Preblažena Devica vsled skupnega trpljenja Matere in Sina določena za mogočno srednico in priprošnjico za vesoljni svet pri Sinu. Studenec, vir je toraj Kristus, od "kojega polnosti smo vsi prejeli" (Jan. 1, 16), ki "veže in združuje celo telo, ki je raznovrstno spojeno v medsebojno pomoč; iz njega raste telo in se gradi v ljubezni" (Efez. 4, 16) Marija pa je "prekop" (kanal), kakor se izraža sv. Bernard, ali vez, ki spojuje glavo s telesom in daje slednjemu moč in življenje. "Kajti ona je vez, ki daje vse milosti glave njegovemu mističnemu telesu" (S. Bern. Sen. ser. 10). Mi vemo, da Materi božji ne bomo pripisovali vstvarjajoče sile nadnaravnih milosti, ki je edinole delo Boga. Ker pa vsled svetosti in tesne zveze s Kristusom presega vse in ker je od njega poklicana, da sodeluje pri delu odrešenja, pristojajo ji (de congruo), kakor se izražajo cerkveni učenjaki, kar je Kristus zaslužil vsled moči prava (de condigno): Marija je glavna srednica, glavna posredovalka za milosti, ki so nam od Boga namenjene. "Kristus sedi na desnici veličastva v višavah" (Heb. 1, 3), Marija pa sedi ob njegovi desnici, kot "varno pribežališče vseh, ki so v nevarnosti", kot zvesta pomočnica, tako da se nam ni batj in nam ni obupati, kajti ona nas vodi, ona nam stoji ob strani, ona nam je naklonjena in ona nas varuje" (Pij IX. v "Ineffabilis Deus").

Sveti očetje prekašajo same sebe v slavospevih Božje Porodnice; imenujejo jo — da govorimo s Pijem IX. — "krasnejšo ko vso krasoto, ljubeznivejšo ko vso ljubezen, svejšo ko vso svetost, edino sveto in

brezmadežno na duši in telesu; vse prekaša na čistosti in devištvu; ona je postala deležna vseh milosti sv. Duha v posebni meri, izvzemši Boga prekaša vse stvarstvo, prekaša na lepoti, ljubeznjivosti in svetosti celo kerubine in serafine, sploh vse nebeške trume, tako da je ne morejo zadostno hvaliti, ne jeziki angelov ne ljudi.

7.—Iz češčenja, ki ga skazuje cerkev Jezusu in Mariji. "Cerkev ni vpeljala nobene pobožnosti, nobenega češčenja v čast Sina, da ne bi bilo kaj sličnega postavljenega in vpeljanega v čast Matere", pravi P. Gallifet (De cultu SS. Cordis.) "Prehodite v duhu ves zemeljski krog, pa bote z začudenjem in z veseljem opazili, da nikjer ne poznajo in ne slave Imena Jezusovega, da ne bi tudi poznali in slavili imena Marijinega; našli bote, da noben narod ne pozna Jezusa kot Božjega Sina, da ne bi poznal in spoznaval tuji neločljivo z njim zvezane Matere Marije; našli bote, da nobena cerkev ni postavljena Jezusu, v kateri bi kak pomnik ne oznanjal tudi slave Marijine; našli bote, da noben resničen otrok sv. cerkve ne ljubi Jezusa iz celega srca, ne da bi ljubil z vso gorečnostjo tudi Matere Marije, kakor nam kažejo to zgledi svetnikov. S popolno pravico torej lahko trdimo, da hoče biti Jezus češčen, ljubljjen in slavljen edinole v družbi z Marijo. Kako je vendar ime Marijino v ustih vernikov neločljivo od imena Jezusovega! Kako nam vsakdanje cerkvene dnevnice oznanjajo skupno slavo Matere in Sina! Kako obhaja cerkev skrivnosti iz življenja Kristusovega, od njegovega včlovečenja pa do vnebohoda in iz življenja Marijinega od njenega spočetja pa do vnebovzetja vedno znova s tako slavo! Ni v cerkvi praznika, ni molitve, ni pobožnosti v čast božjega Sina, ne da bi bila sprejeta slična slavnost ali molitev ali pobožnost v čast Marije, kakor je n. pr. praznik Imena Jezusovega in praznik Imena Marijinega, veselja Jezusovega in veselja Marijinega,

veličastva Jezusovega in veličastva Marijinega, žalosti in bolečin Jezusovih pa tudi žalosti in bolečin Marijinih. Kdor je vse natančno opazoval, njemu ne more ostati prikri-

to, da se je cerkev pri teh in drugih praznikih in pobožnostih vedno ravnala po teh navadah."

Zato je pa vsled čudežne skrbi in ljubezni sv. Duha do vernikov za

STABAT MATER.

Rev. J. C. Smoley.

VETEN petek, na praznik Žalostne Matere Božje je bilo. V cerkvi San Gennaro dei Poveri v Neapolju je čepela med veliko mašo zadaj za stebrom mlada žena: Nekako dveletni otročiček je mirno spaval v njenem naročju. Trudna,

bleda je ždela žena, njene oči so se nekako čudno svetile: Tuintam se je izvil iz njenih prsi težak, hropec kašelj. Njeni koščeni, beli prsti so stisnili še iskreneje otročiča, ustnice iz katerih je gledala jetika so šepetale besede, ki jih ni nikdo razumel.

Bilo je med listom in evangeliem, ko moli duhoven pri oltarju krasno sekvenco o Marijinih bolečinah "Stabat Mater Dolorosa." Pevci so jo pričeli na koru peti. Naninijeva "Stabat Mater", ki so jo peli gojenci sirotišnice "Poveri di Gesu Christo" pod vodstvom strogega učitelja Gaetano Greccho, je sladkomo odmevala s tribune. Je li bil krasni spev sam, ali so bile sirote, iz kojih grl je sopran in alt tako milo donel, da je petje vernike v cerkvi do solz pretresalo?

Solza za solzo je drla tudi iz oči mlade, bolne žene. Naenkrat pa vstane, položi otroka k vznožju stebra in prične moliti. Goreče je prosila Boga, naj blagoslovi njenega otročiča. "Kmalu boš ostal sirota na svetu, Giovanni", mu je s tresočim glasom govorila: "O, ko bi te mogla vzeti s seboj k očetu, pa bi bili vsi trije skupaj!" V tem se oglasi s kora:

"Kadar moram pa umreti,

O Marija, daj prejeti
Moji duši sveti raj!"

Otročiček je na široko odprl oči, poslušal čudežno petje in strmel proti kraju, odkoder so prihajali ti nebeško-milj glasovi. Na obrazu mu je bila videti nekaka pazljivost, s katero je tiho pojemajoče glasove prvokrat v življenju vsrkaval v svojo dušo. Ko so sirote tolažljivo odpele "Amen", se je ljubko nasmehljaj materi.

Mati ga je zopet vzela v svoje naročje, ga poljubila in dvignila proti nebesom. "Žalostna Mati Božja, Mati bolečin tvoja lastnina naj bo, tebi ga posvetim!" je šepetala, "glej, Mati, tu je tvoj sin! Ti ga čuvaj, ti ga varuj, ti mu bodi Mati, ko mene več ne bo, vzemi ga pod svoj plašč, ohrani ga čistega in ga pripelji neomadeževanega v nebesa. Ti, o Mati, to lahko storiš. Tisočerim in tisočerim materam si že vodila njihove otroke, usmili se radi svojih bolečin tudi te največje sirote v Neaplju!"

Dijakon je začel peti evangelijski. Ko je prišel proti koncu evangelija do besed "Ecce mater tua" (Glej, tvoja mati!) dvignila je smatna bolna mati s svojo zadnjo silo otročiča k milostni podobi Žalostne Matere božje — "Ecce Mater tua", je zašepetala in mu pokazala podobo potem se je pa zgrudila. Nezavestno so odnesli iz cerkve.

Malo dni nato je bil Giovanni sirota. Nekoliko let pozneje — imel je nekako sedem let — je prišel v zavod "Poveri di Gesu Christo", kjer so se sirote razun versko, vzgajali posebno v petju in glasbi. Učitelj glasbe. Gaetano Greccho, ki je

njihovo zveličanje prav primerno, da je vpeljava češčenja Presv. Jezusovega Srca sledila vpeljava češčenja Presv. Srca Marijinega.

postajal od leta do leta bolj čmeren, je še vedno poučeval glasbo.

Mladi Giovanni mu je pa napravljaj veliko veselja, dasi tega otroku ni kazal. Fantek je imel krasen glas in nenavaden talent za petje in godbo. Najljubše so mu bile gosli, na katerih ga je poučeval mojster Matteo. Z neumornim trudom in vednimi vajami je bil Giovanni z dvanajstimi leti že pravi mojster. Toda nekaj je bilo na dečku opazati: neka žalost in ljubezen do samote. Najrajši je bil sam s svojimi gosli. Krasno je prepeval pasijo (Kristusovo trpljenje) na Cvetno nedeljo.

Bilo je nekega dne l. 1772., proti koncu postnega časa. Gojenci so se igrali na dvorišču, Giovanni pa se je zmuznil v spalno sobo. Tam se je skrtil v kot, igral gosli in pozabil na ves svet. Iz njegove duše so se vlivale v gosli melodije v sladkih, melanholičnih glasovih. Ni zapazil, da je na dvorišču vse naenkrat utihnilo, da so tovariši pričeli poslušati glasove, ki so kakor z nebes prihajali na dvorišče. Tudi tega ni zapazil, kako so se tiho vrata spalne sobe odprla, kako sta strogi Greccho in Matteo vstopila in občudovaje poslušala čudežno igranje na goslih, kako sta pomenljivo drug drugega pogledovala. Giovanni je pri igri imel svoje oči proti nebu obrnjene pozabil je na ves svet.

Ko je končal in zagledal pred seboj strogega Gaetana, bi bil najraje pobegnil, toda učitelj ga je objel, poljubil na čelo, hvalil njegovo igranje in mu rekel, da ga bo od sedaj smatral za svojega lastnega otroka.

Ko se je potem v noči Giovanni prebudil na svoji postelji, šepetal je

sam pri sebi: "Da, mojster Gaetano me je pohvalil; toda tega, kar imam v srcu, še nisem igral na svoje gosli. Kje sem li slišal ono krasno godbo, tako milo, pa tako žalostno, tako lepo in čisto, da mi odmeva dan in noč v moji duši, ki mi pa izgine kot sanje, kakor hitro jo hočem pridržati?"

Giovanni je čudovito napredoval. Bil je dvaindvajset let star, ko so proizvajali v San Gennaro njegovo mašo za desetero glasov, na praznik sv. Januarja, popoldne istega praznika pa njegove večernice. Ljudstvo ga je občudovalo, toda on še vedno ni bil zadovoljen sam s seboj, in je to povedal tudi svojemu učitelju.

"Poskusi enkrat s svetnimi skladbami! Ne bo to nikak greh, ako bo bešedilo pošteno", je menil Greccho, Giovanni je res pričel z operami in se preselil v Rim.

Bilo je nekega jutra l. 1735, ko se je Giovanni zbudil iz težkih sanj.

"Fata morgana! Prevara", je mrmral, "oh, kje je moja sreča? Kako blizo je bilo vse, imel sem že v rokah slavo, bogastvo, lepoto in umetnost, kako srečen sem bil! Sedaj je vse minulo! Ali naj moje življenje tako mine? No, jutri zvečer bom vedel, kaj je z menoj!"

Hitro je vstal iz postelje.

Drugi večer se je zbral ves Rim, da bi slišal njegovo zadnjo opero "Olimpiado." Petindvajsetletni mojster sam je vodil opero. Posamezne točke so bile nekaj krasnega, toda občinstvo je ostalo hladno in tiho, ploskanja ni bilo!

"Malo umetnosti v operi", so menili nekateri. Drugi so zopet pričakovali kaj bolj veselega. Ta je grajal to, drugi zopet ono. Toda Giovanni je vodil proizvajanje opere možato do konca. Čutil je, da je opera propadla, da je njegove slave v Rimu konec, čutil je pa tudi, da ta skladba ni prišla iz njegovega srca, da se je radi tega ponesečila.

Samo ene oči so zrle polne sočutja, nanj, oči hčerke senatorja Zucheti-ja. Njen ljub obrazek je zardel nevolje, kadar je slišala kako grajajočo opazko. In ko je končal,

je živahno zaploskala, ter mu vrgla na oder rudečo rožo, kakor bi hotela s svojim ljubečim srcem pokriti nehvaležnost mrmrajočega in živigajočega občinstva. Giovanni je pobral rožo, se ozrl v ložo iz katere je priletela, se poklonil jo pripel na prsi in razočaran odšel iz gledišča.

Signorina Cecha je še vedno zrla na oder, dasi njene misli niso bile več tam, ampak so šle za Giovanni-jem. Njeno ploskanje in njena roža, nista bila morda izraz večjega umetniškega umevanja opere, kakor so je kazali drugi, ampak bolj izliv njene ljubezni do njega. Prikupila bi se mu bila rada. Njen oče je vedel odkod to navdušenje zanj in ni imel nič proti temu. Prerad je imel svojo edinko, da bi ji bil kako vesele pokvaril. O Giovanni-ju je sicer vedel, da ni kak bogataš, vedel pa tudi, da je vsestransko vzoren giovinetto. Zato bi ne imel nič proti temu, če bi ga bil poprosil za roko njegove drage Ceche. Da bi jima dal priliko, do bližjega spoznanja, ga je enkrat k sebi povabil. Dasi je signorina skrbno pazila na vsako njegovo besedo, kretnjo in pogled, ni mogla ničesar odkriti v svoj prilog. Zato jo je zdaj timbolj veselilo, da jo je ljubeznivo pogledal, se ji priklonil in pripel njeno rožo na prsi.

"Papa, jutri večer moraš Giovanni-ja povabiti na večerjo, "ga je poprosila, "moramo poskrbeti, da bo današnji nehvaležni večer pozabil. "Oče je seveda rad privolil."

Ko je pa prišel drugo jutro na Giovanni-jevo stanovanje, je dobil odgovor: "Giovanni je še v noči odpotoval iz Rima, nikdo ne ve, kam."

Zemska sreča se je Giovanni-ju izognila, čakala ga je pa druga sreča.

Najdemo ga zopet v Neapolju, pred oltarjem Žalostne Matere Božje, kjer ga je njegova smrtnobolna mati Bogu in Materi Božji darovala. Tu je napravil obljubo, da se bo svetni umetnosti odpovedal in svoje znanje posvetil edinole Bogu in nje-

govi sveti službi. Vedel in čutil je v svojem srcu, da ga vleče vse le k svetim, nabožnim skladbam, da bo edinole v njih našel mir in pokoj za svoje srce. Veličastna je njegova skladba psalma "Dixit Dominus Domino meo", s katerim se pričenjajo večernice. Slavnosten je psalm 'Laudate Dominum omnes gentes'. V njih je izrazil svoja najgloblja čustva. Minulo je zopet leto. Že itak slabotni Giovanni je postal vedno bolj bled, a tudi vedno bolj resen in pobožen. Zopet je klečal pred oltarjem Matere Božje. Ni trajalo dolgo, pa je poklonil preblaženi Devici novo krasno skladbo "Salve Regina" v čast.

"In vendar še ni to, kar bi moralo biti", je zdihoval, "spominjam se dobro, da je to še v moji duši skrito. Veličastno odmeva tu in tam v njej iz mojih detinskih let. O ko bi mogel te glasove pridržati in jih zapisati!"

Bilo je l. 1736 v postnem času. Giovanni se je ves vdal premišljevanju, molitvi in resnemu delu. Nekaj dni sem ga ni bilo več poznati. Vsako jutro je pristopil k sv. obhajilu, molil dolgo pred podobo. Žalostne Matere Božje, potem se pa zaprl v svojo sobico in delal. Le tuintam je bilo slišati čudežne glasove iz njegove celice. Živel je v nekakem zamaknenju. Zavžival je le prav malo. Njegove oči so žarele nebeskega ognja. Njegova duša je bila videti kakor bi plavala proti nebesom.

"Giovanni živi v rajju", menil je eden.

"V rajju bolečin", odvernili je sosed; "ne bo več dolgo, velikonoč bo praznoval že v nebesih."

Nekega jutra je stopil k svojemu staremu prijatelju in učeniku v sobo in položil liste z notami pred njega. Z velikimi črkami je bil napisan naslov: "Stabat Mater. Da Giovanni Battista Pergolese."

Ni rekel drugega ko: "Sedaj sem našel, kar me je spremljalo celo življenje, sedaj imam pokoj, pogledjte!"

Vrnil se je v svojo sobico in se

skoro nezaveden zgrudil na svojo postelj. Učitelj pa je hitro poklical nekaj svojih najboljših pevcev, vzeli jih s seboj v dvorano za petje, se vsedel k orgljam in pričel igrati. Pevci so peli.

Bila je krasna sklađba in je postajala vedno krasnejša. Naenkrat mojster Greccho ni mogel tega več združiti, vstal je od orgel, padel na kolena, razprostrl roki proti nebu in vzkliknil med solzami: "Srce mi bo počilo — tega ni zložil človek, to je speval angel!"

Ni bilo dolgo potem. Pergolesovo "Stabat Mater" so hoteli na vsak način javno proizvajati na praznik Žalostne Matere Božje še isti postni čas. Neumorno so se vadili, posamezne točke so šle že izvrstno, določena je bila glavna skušnja.

Pergolese je bil preslab, da bi sam vodil proizvajanje. Ves izmučen, na smrt bolan, je sedel v kotu zađai v dvorani. Stari Greccho je dirigiral. Orglje in glasbila so pričela neskončno žalostno s predigro. Nato je pri-

čel zbor "Stabat Mater." Od vrste do vrste je bilo petje čudoviteje. Opis Marijinih bolečin nad trpljenjem in smrtjo Jezusovo je krčil srca poslušalcev. Kako iskrena in čista je bila prošnja preblazene Device! Kako pretresajoče so bile besede:

"Tvojega naj Sina rane,
Bodo v moje srce vžgane,
V Križu le tolažim se!"

In potem, kakor bi slišal Mater jokati pod križem:

"Daj mi, naj s teboj žalujem,
Svoje grehe objokujem,
Dokler tukaj še živim!
S tabo poleg križa stati,
S tabo združen žalovati,
S solzami zdaj hrepenim!"

Sedaj je prišla prošnja k božjemu Zveličarju za srečno smrt:

"Naj presveti križ me brani,
Jezusova smrt ohrani,
Srce tvoje varje zdaj!"

Kakor v zamaknjenju se je dvigalo petje proti nebesom, pustivši vse pozemsko za seboj. In ko so peli

zadnjo vrstico, je bilo čuti, kakor da bi se bila odprla nebesa in pokazala vso nebeško blaženost.

Kakor angelske glasove je bilo slišati med glasovi vijolin in pihal:

"Kadar moram pa umreti,
O Marija, daj prejeti
Moji duši sveti raj!"

Potihnili so zadnji glasovi veličastne skladbe. Istočasno pa je čista duša Giovanni-ja poletela v raj.

Ko se je Greccho in peyski zbor po končanem proizvajanju obrnil proti umetniku, bilo je njegovo telo mrzlo, sloneče na stolu, oči obrnjene proti nebu, roki sklenjeni k molitvi. Bilo je 16. marca l. 1736. Dosegel je starost 26 let in 2 mesecev. Marija, ki je svojega pevca vodila v življenju, mu je bila gotovo mila pripročnica pri sodbi . . .

In do današnjega dne je ostala in bo vedno ostala Pergolesejeva skladba nedosegljiva, ni ji najti primere. Umotvor, vsled katerega je postal Pergolese nesmrten, je njegov labudji spev "Stabat Mater" . . .

Friderik Baraga -- prosi za nas!

Rev. Hugo Bren, O. F. M.

Morda boste začudeni vp ašali. Kedaj je pa ta svetnik postal? Prosim, pogledjte še enkrat naslov! Sem morda rekel sveti ali blaženi Friderik Baraga? Ne! Jaz nimam pravice nobenega za svetnika ali blaženega proglaševati. To je izključno pravica sv. cerkve. A Friderik Baraga-prosi za nas! imam pravico reči tudi jaz in vsak, ki mu je vsaj nekoliko znano življenje tega velikega ameriškega apostola naše krvi.

Samo hudiču in tistim, ki jih ima že pri sebi, se po nauku sv. cerkve ne smemo priporočati, kar je menda začosti jasno. Vsem drugim pa, ki so kot božji prijatelji šli odtod, kakor prebl. Devica Marija, svetniki, duše v vicah, ali so že od svojega početka pri Bogu, kakor angeli, so kot taki lahko naši priprošnjiki pri njem, torej se lahko nanje obrača-

mo, naj prošijo za nas. Kar tiče prebl. Devico Marijo, angelje in svetnike, je to čisto jasno. Sv. cerkev sama nas spodbuja, da bi se v svojih težavah pridno zatekali k njim. Malo čudno se zna komu zdeti, če pravim, da se tudi k dušam v vicah lahko zatekamo, da bi prosile za nas. Sv. cerkev sicer tega nikjer naravnost ne pravi, pa tudi nikjer ne prepoveduje, čeravno dobro ve, da mnogi to delajo.

Vem, da so starejši bogoslovni učenjaki, mej njimi tudi eden največjih in najvplivnejših, sv. Tomaž Akvinski, proti temu, da bi mogle duše v vicah biti naši priprošniiki pri Bogu. Sv. Tomaž pravi: Oni, ki so v vicah . . . niso v stanu, da bi prosili za nas, temveč, da se prosijo za nje. (2. 2. q. 83. a. 11. ad. 3.) Vem pa tudi, da je cela vrsta drugih bo-

goslovnih učenjakov, ki je njemu nasprotnega mnenja, to je, da tudi te vboge duše, lahko prošijo za nas. Prvi, ki je nastopil za to je bil učeni dominikan Jernej Medina (u. 1546.) Njemu so sledili: Gregor de Valentia, Sylvius, Belarmin, Bonacina in domala vsi novejši. Ker Cerkvi ni neznano, kar ti uče in vendar nič ne reče, je znamenje, da je z njih naukom zadovoljna.

Kaj sledi iz tega? To, da če bi bil Baraga še danes v vicah, bi lahko klicali: Friderik Baraga prosi za nas! Tođa, da bi bil on še danes tam, če je sploh bil, se vpira misliti vsakemu, ki le malo pozna njegovo življenje. Res je, da o dolgosti trpljenja v vicah nič gotovega ne vemo. Domnevanja so najrazličnejša. Nekateri raztezajo to trpljenje na stoletja, drugi pa k večjemu na eno de-

setleje. Tako pravi učeni Dominik Soto (u. 1563.) da nobena duša, naj je imela pri Bogu še tako velik dolg, ni čez deset let v vicah. Resnica bo, kakor drugod, najbrž tudi glede tega, nekje v sredi.

Če bi šlo tedaj v našem slučaju za navađnega kristjana in ne najboljšega, ki je pa nazadnje vendar z Bogom spravljen umrl, bi po petdesetih letih lahko sklepali, da je že pri Bogu. Baraga pa ni bil navaden, poprečen kristjan, ampak po splošnem prepričanju živ svetnik. Zato po človeško sojeno lahko z vso gotovostjo rečemo, da se mu danes, po štiri in petdesetih letih, odkar se je preselil v večnost, ni treba še v vicah čistiti, ampak je najbrž, po naše govornje, že obhajal svoj zlati nebeški jubilej. Zato lahko tem bolj upravičeno prosimo: Friderik Baraga—prosi za nas! Še bolj upravičeno in še z večjim zaupanjem bi se pa lahko obračali nanj, ko bi ga nezmojljiva sv. cerkev obdala s svetniškim sijajem, nas s tem sama spodbodla, naj se pridno zatekamo k njemu in naše prošnje s svojo avktoriteto poáprla.

Mi Slovenci nimamo, kolikor je dozdej znano, še nobenega svetnika. To se pravi svetnike že imamo, dosti slabo za nas, če bi jih ne imeli, samo v pratiki nimamo nobenega. In da ga nimamo, je deloma naša lastna krivda. Premalo smo delali na to, da bi kateremu našemu, v sluhu svetosti umrlemu rojaku, ali rojakinji, priborili tako zvano kanonično svetost, to je, ne samo od Boga v nebesih, ampak tudi od Cerkve na zemlji slovesno priznana svetost in njej primerno javno česčenje. K osebni svetosti življenja, se je dotični z božjo milostjo, s katero je zvesto sodeloval, sam povspel. H kakonični svetosti mu morajo pomagati drugi, ako ga hočejo gledati na altarju. Mi dozdej nismo še nobenemu pomagali, zato nimamo še nobenega v pratiki.

V čem obstoji ta kanonična svetost smo pravkar povedali. Cerkev mora njegovo svetost slovesno po-

trditi in ga kot blaženega oz. svetnika razglasiti. Cerkev pa ni vsevidna in vsevedna. To je izključno božja lastnost. (Za marsikatero svetniško dušo, ki je morda pred več stoletji, kakor ponižna vijolica razširjala vonj svoje svetosti v kaki gorski župniji, ona nitj ne ve. A če bi glas o njej in njeni izredni svetosti tudi prodril do nje, bi se ne prenađlila, ča bi jo slovesno za tako razglasila. Sicer ne prezira ljudskega glasu glede tega, celo vpošteva ga, pač pa prej strogo preišče, je li res v danem slučaju njegov glas res božji glas ali ne. Da, niti potem, ko se je

Friderik Baraga.

z vso možno gotovostjo prepričala, da je ljudski glas res božji glas, da gre v resnici za svetniško svetost te ali one duše, je še ne razglasi za tako, temveč čaka, da Bog sam potrdi njeno svetost s čudeži. Šele potem so dani vsi pogoji za kanonično svetost. Iz tega se vidi, da je treba precej dela, tako od strani ljudstva, kakor od strani cerkve, predno se koga povzdigne na altar.

Navadno se najprej tisto ljudstvo za to potegne, mej katerim je dotični svetniško živel in deloval. Ono se začne v svojih stiskah k njemu zatekati in ga prositi pomoči. Ako Bog hoče svojega služabnika tudi v bo-

jujoči se Cerkvi povelicati, slede čudežna uslišanja teh prošnja. Ko se glas o njih razširi, postane krajevna cerkvena oblast pozorna in vzame zađevo v svoje roke, da jo preišče. Če se skaže, da gre res za čudežna uslišanja, smatra to za trdno podlago in nekak izraz božje volje, naj se uvede pravi proces, ki naj dotičnemu pribori čast blaženega ali svetnika. Čim prej izide iz ljudstva ta pobuda in čem glasneje in vstrajneje se na to dela, moli, drega, tim preje se ta proces začne, tim vstrajneje se vodi in tim hitreje se konča z razglasitvijo za blaženega, oziroma svetnika. Francozi bi morebiti še stoletja, ali pa nikoli, ne imeli svoje sv. Ivane d'Arc, ako ne bi bil šel cel narod navdušeno v boj za njeno altarsko čast. Cela katoliška Nemčija danes naravnost "šturma" Boga z molitvami, krajevne cerkvene oblasti pa s prošnjami, naj pospešijo svetniški proces bl. Kanizija. Ni dvoma, da bodo vspeli, če bodo tako vstrajni, kakor so začeli.

Prizadevanje teh naj tudi nas Slovence, zlasti ameriške Slovence, kar nas še katoliško čuti, zdrami, da se kot en mož z vso vnemo zavzamemo za našega Barago in ne jenjamo prej, dokler ga v svetniškem blesku ne zagledamo na naših altarjih. Pred vsem je potrebno, da se začnemo za to zanimati. Iz zanimanja se mora in se bo polagoma razvila splošna ljudska želja. Obenem moramo začeti v ta namen pridno moliti in se v svojih stiskah Baragu priporočati. Ako je božja volja, da tudi v Cerkvi dobimo svojega svetnika, naše prošnje gotovo ne bodo zastonj. Ko bomo enkrat imeli božje dokaze v rokah, bomo lahko stopili pred marketskega in ljubljanskega škofa, s prošnjo, naj uvedeta krajevni proces in potem sprožita v Rimu za splošni proces, iz katerega nam prej ali slej, kakor bomo pač delali in pritiskali, izide-blaženi Friderik Baraga.

Častno za naš tukajšni narod, ako damo tej naši drugi domovini, ki je na svetnikih tako beraško revna, svetnika svoje krvi. Brez dvoma bo

to tudi povzdignilo našo katoliško zavest. Naša stara domovina, do katere se istočasno obračamo, ima dosti vzroka, da nas v tem podpira. Da, njej bo to morda še več koristilo. Kajti ona bo morala zdaj, ko je

v ožjem stiku s pravoslavjem, gledati, da se njena zvestoba do Rima ne začne ohlajati. Blaženi Friderik Baraga ji bo glede te žarna luč in močan steber; na njenem prostranem misijonskem polju, ki jo zlasti v Ru-

siji čaka, pa svetla zvezda vodnica—proti Rimu. Zato vsi Slovenci, to in onstran morja, na delo, da bomo čimpreje mogli klicati:

Blaženi Friderik Baraga — prosil za nas!

Konrad Bolanden:

Šentjernejska noč.

Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.

“Ne bo pa ostalo samo pri prepevanju psalmov, kakor hitro se bodo protestantje v tvojem okrožju ojačili. Kalvinci bodo motili katoliške božje službe, vdrli bodo v cerkve, razbili podobe in sohe svetnikov, razbili altarje, onemogočili sv. maše, pobili duhovne. — Ali boš ti k vsemu temu molčal, ljubi Artur?”

Nevoljno je zamahnil grof z roko, ne da bi odgovoril na vprašanje.

“Markez Villier, naš sosed, ravnal se je napram protestantom popolnoma po tvoji politiki,” nadaljeval je Reginald. “Pustil jih je, da so prepevali psalme, kakor jim je bilo ljubo in drago, tudi njihovih pridig ni zabranjeval. In kaj se je končno zgodilo? Hugenoťje so postaljali vedno številnejši, z njihovim številom je rastla njih predrznost, nesramnost in sovraštvo proti katoliškemu bogoslužju. Začeli so sramotiti sv. mašo kot malikovalstvo. — Villier jih je pustil, da so sramotili. Psovali so, norčevali se iz nauk papistov kot naukov hudiča, Villier je pustil, da so se norčevali. Pričeli so bolj glasno vpiti, da je zločin, če se opravlanje sv. maše še nadalje pripušča, Villier ni slišal ničesar. Zahtevali so, da se katoliške cerkve zapro, da se lastnina cerkva in duhovnikov pobere, Villier se za to ni brigal. Pri pogrebih so

hiteli vkup in se norčevali iz katoliških obredov, Villier je molčal. Ob nedeljah so vdrli v cerkve, tulili svoje psalme in razgrajali, da sploh ni bilo mogoče imeti katoliške božje službe. Sedaj je opominjal Villier k miru. Protestantje so pa začeli zmerjati njega, imenovali ga osla, debelega papističnega bika katerega treba zaklati. Nekoliko dni nato so vlomili v cerkev, razbili vse, opustošili cerkev do skrajnosti. Potem so pregnali starega župnika in umorili njegovega vikarja. Villier je sklical svoje hlapce in poskusil z mečem in buzdovanom ugnati Hugenoťe. No, kakšen je bil konec, to veš! Ubogi markez je moral umreti. Tu vidiš, prijatelj, kam privede potrpežljivost v politiki napram Hugenoťom! Kratko: Zatri, ugasni iskro, predno se razvname v velik požar.”

“Zatreti? Kako pač? Ali naj dam vsakega posameznega Hugenoťa obesiti?”

“Tega ni treba! Ampak spodi ga iz tvojega ozemlja, če se noče odpovedati Kalvinovim neumnostim.”

“Tudi tega ne!” odgovoril je odločno grof. “Strinjam se popolnoma z nazori kanclerja L’Hospital, ki je rekel pri poslednjem zborovanju državnih stanov: “Proč z vsemi hudičevimi zaznambami, proč z

imeni strankarske gonje in vpora, proč z imeni Luterancev, Hugenoťov, Papistov! Ne onečaščajmo krščanskega imena, pa bodo vsi Francozi med seboj v miru živeli!”

“Tako je govoril kancler L’Hospital, ker je glede bistva kalvinizma v veliki zmoti,” odvrnil je baron. “Ti ljudje hočejo ali gospodovati ali pa umreti. Verske strpljivosti ne poznajo. Iztrebljenje papističnih zločinov in malikovalstva smatrajo za svojo versko dolžnost. Zato je rekel hugenoťski princ Conde, popolnoma v smislu svoje verske stranke: “Noben drug sporazum ni mogoč kakor samo sulica in meč!”

Nevoljno se je vzdignil grof, zapustil altano in začel korakati v sosednji sobani gori in doli.

Reginald je ostal mirno na svojem mestu. Poznal je trenutno razpoloženost svojega prijatelja, ki se je istočasno jezil in bil žalosten vsled obžalovanja vrednih razmer v Franciji. Zato je premišljal baron, če ni prišel ravno sedaj pripraven trenotek, da izvrši svoj namen, s katerim se je že dolgo pečal, kako bi bilo mogoče napraviti konec nesrečni meščanski vojni. Tako je bil zatopljen v svoje misli, da ni opazil, kako se je rumena cesta ob vrhu griča naenkrat spremenila v blesteč potok lesketajočega se srebra. Sve-

tile so se v solnčnem svitu oprave večje čete vitezov, ki se je bližala vasi v naglem diru.

Končno se je Artru odločil, kaj storiti, vstal in šel v sobano.

"Artur," pričel je z zaupljivim glasom, "tudi tebe mučijo nadloge in stiske naše domovine. Ti bi pa lahko naredil konec vsemu prelihanju krvi z enim mahljem."

"Jaz?" vprašal je grof presenečen. Obstal je in začudeno gledal barona.

"Da, ravno ti, ljubi Artur! Glava Hugentov, duša cele zarote je Coligny, — tvoj prijatelj. Sedaj je doma na svojem poselstvu Chatillon in kuje nove načrte. Chatillon leži od tu komaj dan hoda oddaljen. Jezdi tja, govori z njim, opomni ga na njegovo vest, zaroti ga, da naj opusti stvar, ki bo razmrevarila celo Francijo, ki jo bo uničila. — Nikar ne majaj z glavo, Artur! Jaz poznam, kak vpliv imaš ti pri admiralu; porabi ga in reši domovino!"

"To ni res: o Coligny-ja ni odvisna odločitev."

"Ne? Od koga pa?"

"Od najmočnejših rodov v Franciji, od Gizov, in od njihovih ravno tako močnih nasprotnikov, od Bourboncev. Vsa ta krvava zgodovina, vse to nesrečno klanje in požiganje ni nič drugega ko boj teh dveh strank za prvenstvo na dvoru, ali za vlado v Franciji. Ko bi ne bili umorili junaškega vojvode Franca Giza, bi bil on danes na kraljevem prestolu. Obema strankama je vera samo pretveza. Gizi so razvili katoliški prapor, ker hočejo za svojo vladno željno politiko porabiti katoličane. Bourbonci so pa radi tega tako vneti protestantje, da bi Hugentje služili njihovemu častihlepju. Med obema strankama pa stoji kralj, oziroma njegova prekanjena mati. Ona podpira danes Hugentote, jutri bo podpirala katoličane, kakor ravno bolj kaže. To omahovanje kraljice dokazuje, da ji za vero ni sploh nič, ravno toliko kakor Bourboncem in

Gizom. Coligny pa ni ne Burbonec ne Giz. Njegov odstop bi nesrečno nikakor ne odvrnil. Najbolj zmožen Burbonec bi stopil na njegovo mesto in nadaljeval vojno."

"Kdo pa bi mogel nadomestiti Coligny-ja? Conde je padel pri Jarnac-u, kralj Navarski je tudi mrtev, njegov sin je pa še otrok."

"Motiš se, Reginald! Mladi Navarski princ ni nikak otrok, ampak hraber, podjeten dečko šestnajstih let. Videl sem ga še kot malega dečka na dvoru, kjer je vsled svoje

NAŠI NOVI DOSMRTNI NA-ROČNIKI.

219. Mrs. Johana Varshek, Waukegan, Ill.

220. Miss Katarina Dobravec, Jugoslavija.

221. Mrs. Frank Kaušek, Canonsburg, Pa.

222. Mrs. Uršula Kušar, Chicago, Illinois.

223. Mrs. Math Komp, La Salle, Illinois.

224. Mr. Karel Klamer, Sheboygan, Wis.

225. Mrs. Maria Rafolt, Sheboygan, Wis.

226. Mr. Martin Petrič, Slovenija

227. Mr. Ludvig Potočnik, Ljutomer, Štajersko, Slovenija.

vesele narave in vsled svojih dovtipov kralju posebno dopadel. Nato je bil nekaj let v kolegiju v Navarra, da se je učil latinščine in humaniora. Sedaj se pa odlikuje s hrabrostjo, neustrašenostjo v nevarnostih in vsled čudovitega, prirojene-ga pogleda v še tako zamotane razmere, ki jim je hitro kos. Če odstopi Coligny kot vrhovni poveljnik, prevzela bo poveljstvo mlada podjetna, junaška roka."

"Ki pa nikakor ne bo nadomestila Coligny-jeve bistre glave in njegovih bogatihkušenj. Samo Colig-

ny-jeva prekanjenost in njegova vstrajnost je, ki se ustavlja z uspehom kardinalu Giz, njegovim bratom in nečakom."

"Kardinal se sedaj kuja, ostali Gizi so pa brez pomena."

"Brez pomena? Kaj? Ali nisi ničesar slišal o Henrikuzi Gizu, najstarejšem sinu umorjenega vojvode Franca Lotarinškega? Vsi, ki ga poznajo, občudujejo njega in njegove čine. Že kot trinajstleten deček se je bojeval ob strani svojega očeta pred Orleans-om. Potem se je boril na Ogrskem proti Turkom. V bitkah pri Massagnac-u in Jarnacu ni bilo večjega junaka kakor je bil on. Med vsemi vitezi ni tako krasne in silne postave, kot je on. V celi opravi bo lahko plaval proti reki, — pomisli, kaka moč je to! Kar pa tiče razum, častihlepnost, talente, kot poveljnik, je popolnoma tak, kakor je bil njegov oče."

"Kako ga znaš slikati!"

"Povedal sem samo to, česar niti njegovi sovražniki ne morejo tajiti."

"Jaz seveda najmanj, ker ne pripadam ne stranki Gizov in ne Bourboncev."

"Ampak?"

"K stranki miru."

"Dobro! Kot nepristransk človek si ravno sposoben, da s svojim prijateljstvom vplivaš na Coligny-ja za mir."

Grof je zagodrnjal nekaj v svojo brado in zopet začel korakati po sobi gori in doli.

Med tem prerekanjem sta prijela dva viteza na dvorišče. Prišel je sluga in javil prihod gostov.

"Pridejo ravno prav k zajterku; lahko pripraviš vse tu gori", je dejal grof z glasom, iz katerega je bilo videti, da je imel čevno goste pri sebi.

Po hodniku je bilo čuti težke korake prišlecev. Grof Artur jim je šel naproti do vrat velike sobane, potem je pa začuden obstal, ko je zapazil tujsca.

(Dalje prihodnjič.)

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS

Piše Rev. J. C. Smoley.

BELA NEDELJA.

In Jezus je stopil sredi med nje in jim je rekel: Mir vam bodi! Jan. 20, 19.

Prve besede, ki jih je Kristus Gospod po svojem vstajenju spregovoril, ko se je prikazal apostolom, so bile: "Mir vam bodi!" Kako pomenljiv, kako krasen pozdrav!

Mir! Kjer je mir, dušni mir, tam je tudi sreča; kjer ni miru, tam sreča ne more biti. Ko bi bil človek še tako bogat, pa bi ne imel dušnega miru, vse njegovo bogastvo mu nič ne pomaga! In ko bi bil še tako učen, pa ne bi imel dušnega miru, vsa njegova učenost mu nič ne koristi! In če bi bil še tako imeniten, če bi bil predsednik naših Zdr. Držav, ali pa vrhovni glavar naše sv. cerkve, pa bi ne imel miru v svoji duši, on bi bil nesrečen. Zato pravi sv. Gregor Nazijanski: "O mir, kako jaz tebe privoščim vsem ljudem! Objemam te in poljubljam, če si tu, v solzah te kličem in vabim, če te ni!"

Prijatelji moji, tudi mi potrebuje mo miru v duši; sicer ne bomo našli sreče, ne tu na svetu, ne tam v večnosti.

Kje pa najdemo ta mir? Kje je vir, iz katerega se izliva mir v naše duše?

Gospod ga je sam označil svojim apostolom, ko se jim je prvokrat prikazal. Evangelist pravi: "Prišel je Jezus in je stopil v sredo med nje in jim je rekel: Mir vam! In ko je bil to rekel, jim je pokazal roko in stran." Svoje rane jim je torej pokazal. Čemu? Da bi jih potrdil v veri, da bi jim pokazal svojo ljubezen, da bi jih opomnil, da so očiščenj grehov. Vidite sedaj trojen vir miru: vero, ljubezen in odpuščanje grehov.

In ta vir je odprt tudi nam.

Prvi vir je vera, vera v Boga.

Poglejmo najprej na apostole. Ko je bil Kristus križan, prevzel jih je strah, polastil se jih je nemir. Zakaj? Učenca, ki sta na dan vstajenja šla v Emavs, povesta nam to jasno: "Izdali so ga naši veliki duhovniki in oblastniki v obsodbo smrti in so ga križali. Mi pa smo upali, da bo on odrešil Izrael, in sedaj je na vse to že tretji dan, odkar se je to zgodilo." (Luk. 24, 20-21). Verovali so v Krista, da je Sin božji, ko so ga pa videli mrtvega, omajala se je njihova vera. Sicer jim je Kristus pred svojo smrtjo povedal, da bo bičan, mučen, umorjen, da bo tretji dan vstal od mrtvih; toda oni tega niso razumeli. Vera je bila omajana, nemir se je polotil njihovih duš. In kdo jim je vrnil mir? Evangelist nam da odgovor: "Prišel je Jezus in je stal sredi med njimi in rekel: Mir vam! In ko je to rekel, jim je pokazal roke in stran." Pokazal jim je rane, da bi vedeli in verjeli da je On, ki je vstal od mrtvih, Sin božji, kakor so prej verovali. In glejte, nebeški pokoj se je vrnil v njihove duše. Evangelist pristavlja: "Učenci so se razveselili, ker so videli Gospoda." Le eden ni bil navzoč, zato ga je še vedno motil in begal nemir vsled nevere, apostol Tomaž. Šele po osmih dneh, ko se je Gospod zopet prikazal in rekel Tomažu, da naj vtakne prst v rane žrebljev in roko v prebodeno stran, je padel tudi on k Gospodovim nogam in vzkliknil ves srečen: "Moj Gospod in moj Bog!"

Prijatelji moji, vidite vir miru tudi za nas? Vera je to. Kaj pa je človek brez vere, brez vere Kristusove? Čolniček je na razburkanem morju, ki ga meče vihar sem in tja. Naj si brezverec tolmači večne res-

nice kakor si hoče, on goljufa le samega sebe, srečen ni, dušnega miru on nima.

Kak mir pa nam daje sv. vera! Vem, da sem otrok nebeškega Očeta; k njemu pojdem po tem zemskem življenju. Imam sicer na svetu svoje križe, toda križ je nesel tudi moj Odrešenik, in za njim pojdem jaz. Smrt mi ni grozna, ona mi je le vrata do nebeške blaženosti.

Dragi moji, cenite vero, prvi vir miru!

Drugi vir miru naši duši, je ljubezen.

Po svojem vstajenju je rekel Gospod apostolom: "Mir vam!" In ko je to rekel, jim je pokazal roke in stran.

O čem pa so pričale njegove roke? Najprej o tem, da je On, naš Gospod in Odrešenik, vstal od mrtvih; pričale so pa tudi o njegovi neskončni ljubezni.

Ni večjega dokaza za ljubezen kakor rane, katere smo prejeli in trpeli za druge. Te pričajo vedno in jasno. Gospod je pokazal apostolom svoje rane, kakor bi hotel reči: "Vidite, kako vas ljubim, glejte moje prebodene roke, glejte mojo rano v srcu, v tem srcu je prostor za vas vse."

Kako so bili apostoli srečni ta trenutek! "In razveselili so se učenci, ker so videli Gospoda", pravi evangelist. Videli so Gospoda, videli njegovo ljubezen, in v tej ljubezni je obstojala njihova neskončna sreča.

Dragi moji, tudi nam je odprt ta vir: ljubezen.

Gospodova ljubezen vabi tudi nas k sebi. Rane na njegovih rokah in nogah nam kličejo: Glejte, kako neizrečno sem vas ljubil! Prebodene srce nam govori: V meni je prostora za vas vse! Prijatelji moji! Po-

hitimo k Gospodu, oklenimo se njegove ljubezni! Ljubimo ga iz celega srca, iz cele svoje duše, pa bomo imeli mir v naših srcih. Ljubimo svojega bližnjega. To je naša dolžnost, pa tudi vir miru. Kjer je ljubezen, tam je mir. Mi vsi imamo svoje napake, eden to, drugi drugo, in te napake nas dražijo, da bi bližnjega sovražili; a sv. Pavel govori tako krasno: "Ljubezen je potrpežljiva, je dobrotljiva, ne misli nič hudega, vse prenaša . . ." Kjer je taka ljubezen, tam mora vladati mir.

Tretji vir miru pa je: odpuščanje grehov.

Poglejmo zopet najprej na apostole. Kaj vse jim je očitala njihova vest ob smrti Gospodovi, kako so se proti njemu pregrešili! Apostol Peter je zatajil Gospoda, drugi so pobegnili, edino le Janez je šel z Materjo na goro Golgato. Vest jih je težila, mir je izginil iz njihovih duš. Kaj bo sedaj?

Poslušajte zopet evangelista "Prišel je Jezus in stal sredi med njimi in jim rekel: Mir vam! In ko je to rekel, jim je pokazal roke in stran.

Gospod je prišel. To, je pomenilo, da jim vse odpušča. Zato so bile prve besede: "Mir vam!" Pokazal jim je roke in stran. Te rane so govorile: Moje trpljenje, moja kri je izbrisala vaše grehe.

Gospod je vedel in videl, da bodo i v prihodnosti ljudje grešili, težko grešili. Zato je dal svoji cerkvi vir, iz katerega bodo lahko vsi zajemali odpuščanje grehov in mir. Poslušajmo, kar nam pripoveduje evangelist: "Razveselili so se učenci, ker so videli Gospoda. Zopet jim je torej rekel: Mir vam! Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz vas pošiljam. In ko je bil to izrekel, je dihnil vanje in jim rekel: Prejmite sv. Duha! Katerim odpustite grehe, tem so odpuščeni, in katerim jih pridržite, tem so pridržani." Oblast odpuščanja grehov je dal svoji Cerkvi. V sv. pokori, v sv. spovedi se nam odpuščajo. Neprecenljiv vir miru, ki se nikoli ne da izčrpati!

Spomnite se vaših otroških let.

Tu in tam ste razžalili očeta ali mater. Bali ste se, miru niste imeli. In kako vam je postalo lahko pri srcu, če sta oče ali mati rekla: Moj otrok, jaz ti vse odpuščam! Se li ni radovalo vaše srce, niste li čutili blaženega miru v vašem srcu?

In če mi grešimo proti svojemu nebeškemu Očetu, pri sv. spovedi bomo prejeli odpuščanje grehov. Duhoven nam bo v imenu Gospodovem na njegov ukaz odpustil naše grehe. Kak pokoj, kak mir bo prišel tu v naša srca!

Prijatelji moji, pokazal sem vam trojen vir dušnega miru: vero, ljubezen in odpuščanje grehov. Zajemajte iz teh studencev pogostoma, vsem so, odprti in našli bote mir, časni in večni. Amen.

DRUGA NEDELJA PO VELIKI-NOČI.

Jaz sem dober pastir. Dober pastir da življenje za svoje ovce. — Jan. 10, 11.

Dne 9. marca 1857. divjal je ob škotskem obrežju v Severni Angliji grozen vihar. Ladjica, ki je ravnokar priplula k bregu, se je razbila ob pečinah. Iz penečih se valov je bilo slišati zdihovanje in obupne klice nesrečnikov, borečih se s smrtjo. Pomagati jim ni mogel nikdo, valovi so se zgrinjali nad njihovimi glavami, in reveži so našli na morskem dnu svoj grob. Vihar je trajal nekoliko dni, težki, črni oblaki so viseli nad morjem, in ko se je peti dan umirila morska gladina in so prijatelji in bližnji sorodniki odvažali mrtva trupla svojih dragih, zapazili so na skalnatem pomolu ženo, ki je objemala in pritiskala k srcu svoje že na pol mrtvo dete. Mornarji so splezali na skalo, in kakšen prizor so videli tu? Žena je umirala, in otročiček je sesal iz globoke rane, iz katere se je penila kri. Ničesar ni imela, da bi upokojila lačnega in žejnega otročička, pa je izdrila iz deske od razbite ladje žrebelj in si prebodla prsi, da bi napojila dete. S svojim lastnim življenjem je rešila življenje svojemu otroku. Vesoljni

svet je občudoval junaštvo in materinsko ljubezen te žene, slaven češki pesnik ovekovečil je ta dogodek v krašni pesni. (Trebičky: Pravdou k životu, II. str. 65).

Prijatelji moji! Danes smo slišali o dobrem pastirju, ki da življenje za svoje ovce. On se je prebodl samo z enim žrebljem, ampak s tremi, spomnite se samo na križ! On nas nasičuje s svojo krvjo v Presv. Rešnjem Telesu. O, kako velika je ljubezen našega Boga! Ako je pa Bog naš dober pastir, moramo mi biti njegove zveste ovčice. Ali smo mi to? Bog daj, da bi bili! Da bomo ostali zvesti svojemu Bogu, premislimo danes, v čem ta zvestoba obstoji.

Obstoji prvič v tem, da v Njega verujemo.

Pri sv. krstu je bila vlita sv. vera v naša srca. Pri sv. krstu odgovarjali so naši botri na stavljena vprašanja. Duhoven je vprašal v imenu sv. cerkve: "Veruješ v Boga Očeta, vsegamogočnega Stvarnika nebes in zemlje?" In mi smo z ustmi botrov odgovorili: "Verujem!" — "Veruješ v Jezusa Kristusa, Sina njegovega edinega, Gospoda našega, ki je bil rojen in je trpel?" vprašal je duhoven dalje in mi smo odgovorili: "Verujem!" — Končno je vprašal duhoven: "Veruješ v sv. Duha, sv. katoliško cerkev, občestvo svetnikov, odpuščanje grehov, vstajenje mesa in večno življenje?" In mi smo zopet z ustmi botrov odgovorili: "Verujem!"

Da, tako je to bilo, porečete mi v vaši duši, toda mi nismo o tem ničesar vedeli, mi nismo ničesar obljubili, obljubili so to naši botri. To je resnica, toda ne smete pozabiti, da so botri odgovarjali mesto vas, v vašem imenu tako, kakor bi bili vi sami odgovarjali, ko bi bili mogli že govoriti. Saj so vam znane besede našega Odrešenika: "Kdor veruje in bo krščen, bo zveličan!" In kdo izmed vas bi ne hotel biti zveličan? Kdo ne bi hotel doseči cilja, za katerega ga je Bog vstvaril? — Nikdo! (Zato ste pa s tresočimi ust-

nicami, s svetim strahom ponovili krstno obljubo pred prvim sv. obhajilom. In ta sv. vera, položena kakor drobno seme v vaša srca od sv. Duha pri sv. krstu je rastla, se jačila po naukih matere, po pouku v cerkvi in šoli. Vsaka dobra molitev, vsaka sv. maša, katere ste se udeležili, vsako vredno sv. obhajilo je bilo kakor rosa z neba, ki je dajala vlago koreninam sv. vere v vaši duši. In ta vera mora biti trdna in močna, da je noben vihar ne bo izruval iz vaših src. Naša dolžnost je, da to vero, ki jo je Bog vlil v naša srca cenimo kot naš najdražji zaklad, da bi z njo zvesto gospodarili, da bi je ne zapravili. Vera je najdražja lastnina našega duhovnega življenja in ko bo zagrmel božji glas na naše uho: “Daj odgovor od svojega hiševanja!” bo eno iz prvih, o čemur nam bo treba pred Bogom dati račun.

Naša vera se ne sme ravnati po naši glavi, kakor bi se to nam ljubilo. Vere si ne smemo delati sami, potem bi si lahko vstvarili nebo in pekel, kakor bi si sami hoteli. To pa veste, da bodo nebesa in pekel taka, kakor so, in da mi z našim modrovanjem ne bomo ničesar spremenili.

Učili ste se v katekizmu, da mora imeti naša vera, ako se hočemo zveličati, gotove lastnosti, gotove znake. In ti so: Vera mora biti splošna (katoliška), trdna, živa in stanovitna. Naša dolžnost torej je, da verujemo vse, kar nam je Bog razodel, kar nas sv. katoliška cerkev uči, naj je to zapisano ali je prešlo do nas po ustnem izročilu. — Vera naša mora biti trdna, niti najmanjšega dvoma ne smemo imeti glede verskih nauk. K temu sploh nimamo nikakega vzroka. Ako je Jezus Kristus pri svoji Cerkvi, da se ne bi

motila, ako ji je obljubil svojo pomoč: “Jaz ostanem pri vas vse dni do konca sveta”, ako sv. Duh vlada sv. Cerkev in vodi krmilo Petrove ladije, čemu bi pač o božjih resnicah dvomili? — “Vera brez del je mrtva”, pravi sv. Jakob. Kaj nam pomaga vera, če nimamo dejanj? Zato je pa potreba, da je naša vera živa, to je, da svojo vero tudi s svojim življenjem kažemo, da po veri živimo. Kaj nam pomaga ura, če nima kazalcev, ki nam kažejo čas? In kaj bi nam pomagala vera, ako bi jo v svojem življenju ne kazali Bogu in ljudem. In te vere, ki smo jo prejeli pri sv. krstu, si ne smemo dati iztrgati iz naših src od nikogar in nikoli! Ohraniti si jo moramo do našega poslednjega zdihljeja. Pripravljeni moramo biti, da prinesemo Bogu svoje žrtve, naj si so velike ali male, ravno take, kakor jih Bog od nas zahteva. “Kdor bo mene spoznal pred ljudmi”, pravi Kristus, “tega bom tudi jaz spoznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih. Kdor bo pa mene zatajil pred ljudmi, tega bom tudi jaz zatajil pred svojim Očetom, ki je v nebesih.” Te besede so jasne, noben izgovor ne bo veljal. Kdor ima trdno vero, se ne bo bal žrtvovati tudi svoje življenje za njo.

Prijatelji moji! Znana vam je vsaj deloma zgodovina francoske revolucije. Iz te revolucije vam pokažem malo sliko zvestobe do Boga. Bilo je v Parizu. Po ulicah mesta je bilo slišati krike revolucionarjev: “Ni Dieu — ni maitre — ne Boga, ne Gospoda!” — Na umazanem vozju peljali so sestre-redovnice na morišče pod giljotino. Drhal vpije in kriči na te žene, posvečene Bogu, zmerja jih z najumazanějšími psokami. In kaj store sestre? Roke imajo sklenjene na prsih, ovite so s

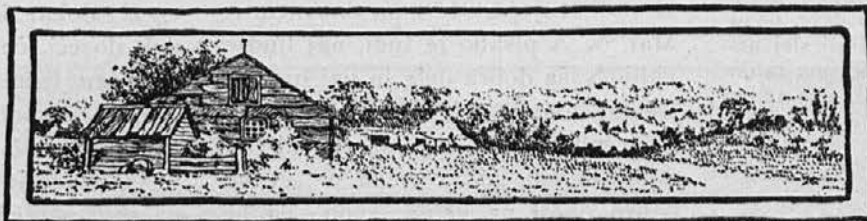
sv. rožnim vencem; iz ust pa prihaja spev marijanske pesmi: Salve Regina — Češčena bodi Kraljica! Zdi se, da ne vidijo, kar se dogaja okolo njih, prepevajo po pariških ulicah, prepevajo, dokler ne pridejo na morišče pod giljotino. Sestra za sestro stopa pod giljotino, glava za glavo pada in se vali v krvi na tla, glas petja postaja vedno tišji. Veri- no manj je pevk, a vedno še pojejo. Ostala je edino le še opatinja in ta poje sedaj sama: Salve Regina! in s to pesmijo skloni svojo glavo pod giljotino.

Dragi moji! Ni li bila to zvestoba, zvestoba do zadnjega zdihljeja, zvestoba prav do groba? Učimo se iz tega vzvišenega dogodka zvestobe v veri in ne dajmo se preslepiti, prevariti, zapeljati od nikogar!

Zvestoba pa od nas tudi zahteva, da vsa naša dejanja ravnamo po volji božji. Zvest kristjan bo ostal zvest svojemu Bogu v malem in velikem. Da tudi v malenkostnih stvarih. Znanе so vam Kristusove besede: “Dobri in zvesti hlapec, ker si bil v malem zvest, te bom čez veliko postavil, pojdi v kraljestvo svojega Gospoda!”

Prijatelji moji! Slišali smo danes, da je Bog naš dober pastir, da smo mi njegove ovce. Ena lastnost dobre ovce je zvestoba. O tej zvestobi smo danes premišljevali. In ta zvestoba ima svoj obstoj poglavitno v veri. In ta vera mora biti splošna, trdna, živa in stanovitna.

Storite, delajte to, kar stori dobra ovca. Ona gleda, se ozira za svojim pastirjem, gleda, kam gre pastir, poslušaj, kako jo kliče. Tako ravnajmo tudi mi, pri vsakem delu, in pastir naših duš Jezus Kristus nas bo pripeljal na večno zelene nebeške livade. Amen.

Glasnik ženskih društev.

H. B.

AZ sem vedel, da me ženske ne bodo samega pustile na njih kornerju. Že dozdej se jih je toliko oglasilo k besedi, da bom komaj mogel vsem vstreči. Saj pravim, če hočeš kako stvar v tek spraviti, kaj doseči, na ženske se obrni. Ženske so kakor vojaki v vojnem času, možki pa kot višji poveljniki. Ti znajo tako navdušeno govoriti, kako sladko je za domovino umreti, ko se jim za to nudi prilika, so pa Bog zna koliko kilometrov za zadnjim kanonom, mejtem ko vojaki v sovražnem ognju krvave in padajo. Enako so možki veliki v besedah in načrtih, ko je pa treba preiti k delu, zlasti podrobne- mu delu, vidimo pa vedno ženske v prvih vrstah. Izmej članov društev Najsvetejšega Imena se dozdej še ni nobeden oglašil na svojem kornerju, ženske so ga v kratkem času zasedle. Tako je prav! Tukaj imate ve besedo. Jaz se bom le tu in tam kaj vmes utaknil v kolikor se mi bo zdelo potrebno in koristno.

Poslušajmo kaj pišejo:

Forest City, 19. febr. 1922.

Iz naše naselbine ni bilo že dolgo nobenega poročila v Ave Mariji. Zato sem se jaz namenila stopiti na korner krščanskih mater in žen.

Tudi naše društvo krščanskih mater ne spi, ampak vedno bolj raste in se giblje. Dne 12. febr. meseca smo imele zjutraj skupno sv. obhajilo, popoldne pa pouk in sprejem novih članic. Pristopilo jih je devet. Nekatere se še nazaj drže, pa upamo, da se nam bodo prej ali slej pridružile. Kje pa hoče mati, ki ima toliko križev, iskati tolažbe in moči, ako ne pri najboljši Materi, katere Srce pa vendar vidimo s sedmerimi meči prebodeno. Katera mati se ne bo potolažena in pokrepčana vračala od te svoje društvene patrone, ko je pred njo izlila svoje gorja polno srce. Zato krščanske matere, žene

in zapuščene vdove, kolikor vas še ni v društvu, približajte se nam. Čim več nas bo, tim bolj nas bo Marija vesela in tim več življenja bo v društvu. Pozdravljam vse društvence po naselbinah.

Mrs. Mary Švigel.

Forest City, Pa.

Čeravno sem slaba pri pisanju, se vendar hočem odzvati Vašemu pozivu, naj članice društev krščanskih mater kaj večkrat poročajo, kako kaj društva napredujejo. Omeniti moram, da naše tukajšnje društvo prav dobro napreduje. To se je videlo v nedeljo, 12. febr. Ta dan je pristopilo precejšnje število novih članic, za kar gre vsa hvala naši delavni predsednici Mrs. Mary Borštnik. Pa tudi pri cerkvi se pridno dela pod vodstvom našega Rev. Valentin Miheliča. Zdaj bomo dobili nov "karpel" v cerkev, ki ga je zelo potrebna. Vsota zanj je že pripravljena v blagajni materinega društva. Pozdrav vsem članicam materinih društev po Ameriki, posebno forestcityskim.

Mrs. Ivanka Keržič.

To nas posebno veseli, da iz Forest City-ja kaj veselega slišimo. Kajti zadnje čase smo že mislili, da je Forest City starokrajski Črni graben, koder so se včasih zloglasni rokovnjači vlačili. Zdaj pa vidimo, da si je samo slabo utrlo pot v širni svet, dobro je pa ponižno doma ostalo. To je sicer že splošno znano, da ko si dobro šele počasi čevlje obuva, je slabo prišlo že okoli sveta. To ni prava ponižnost in skromnost. Res je pisano: "Glejte, da ne izvršujete svojih dobrih del pred ljudmi, da bi vas videli, sicer ne boste imeli plačila pri svojem Očetu, ki je v nebesih. Kadar torej daješ miloščino, ne trobi pred seboj . . . Ti pa kadar moliš, pojdi v svoj hram, zapri duri in moli svojega Očeta na skrivnem . . . Mat. 6. A pisano je tudi, naj ljudje vidijo vaša dobra dela in naj hvalijo Očeta, ki je v nebesih. Kristus obsoja samo farizejsko samohvalo z dobrimi deli, nikakor pa ne, če se dobro obesil na veliki zvon, da bi lepše pel hvalo božjo in še druge

vnemal zanjo. In to, nič drugega nočemo, ko spodbujamo društva naj nam javljajo, kako se gibljejo. Slabo naj ostane v domačem kotu, z dobrim pa na svečnik, da bodo tiste, ki še spe ali od zaspanosti še slabo vidijo našle pravo pot. — Le večkrat se še oglasite!

Newburg, Cleveland, O.

Zakaj bi se tudi iz naše naselbine katera ne oglasila, ko imamo tako lepo vrejena in živahno delujoča društva, odkar so prišli k nam naš vneti dušni pastir Father Oman. Kakor koklja zbira svoja piščeta, so tudi oni takoj, ko so l. 1916. prišli mej nas, začeli zbirati može in fante v društvo Najsvetejšega Imena, dekleta v društvo Kraljica majnika, žene in matere pa v materno društvo Najsvetejšega zakramenta. Ker v vseh teh društvih vneto pospešujejo pogosto prejetje svetih zakramentov, mi ni treba praviti, da ona ne le životarijo, kakor kakšen jetikar, ampak vlada v njih pravo pomladno življenje. Žene in matere imamo skupno sv. obhajilo vsako prvo nedeljo v mesecu. Kako lepo je videti celo procesijo samih žena in mater ko oblegajo angeljsko mizo. Popoldne se pa zopet skupno zberemo k uri molitve. Kako so ti ti trenutki lepi in krasni, ki jih preživljamo pred Najsvetejšim. V resnici morajo biti vsa društva Bogu hvaležna, da jim je Bog naklonil tako vneto voditelja, kakor sta Fathra Oman in Bombach, ki nam pri društvenih sejah in pobožnostih tako lepe nauke na srca pokladata. Zato kličem vsem ženam, ki se od strani gledate: V naše vrste, da nas bo več in bomo močnejše. Meni se je zdelo, ko sem stopila v društvo, kakor prehod iz žalostnega postnega v vesel velikonočni čas. Vstopite še ve, kar vas še ni, pa boste videle, da je res tako. Mrs. Ivana Zupancič.

Prav iz srca vam častitam k temu, kar poročate. Tu imamo zopet en živ dokaz, kaj se da pri naših ljudeh doseči, če imajo dušne pastirje po Srcu Jezusovem. Pred kratkim sem bral sodbo nekega Nemca o nas Slovencih, kjer pravi: Slovenec je veren, če je tudi brezverec. To se na prvi pogled zdi neumno povedano, v resnici pa pove globoko misel.

Slovenec je, kadar je, v splošnem le bolj z ustmi, kot s srcem brezverec. Treba samo pravega človeka, ki se razume na njegove dušne strune in zna pravo udariti, pa vam lepo zapoje: credo-vero. Vaša Fathra, kakor je videti, to znata, zato vlada v župniji tako bujno življenje. Posebno lepo je, da se tako vneto pospešuje pogosto sveto obhajilo. To je duša, ne samo življenja posameznega, ampak tudi društvenega. Kjerkoli je Jezus, tam je ljubezen in kjer je ljubezen, tam je sloga. Sloga je pa duša vsacega društva. Le po tej poti naprej! Vaš magnet bo kmalu še drugo potegnul nase, kar se za enkrat še vpira.

Newburg, Cleveland, Ohio.

Dovolite mi, g. urednik, da se tudi jaz oglasim v vašem, nam tako priljubljenem listu Ave Maria, ker so dopisi iz naše sicer velike slovenske naselbine itak redki. Štirideseturna pobožnost, ki smo jo imeli meseca novembra preteklega leta, je zelo zadovoljivo izpadla. Vodil jo je čast g. Kazimir Zakrajšek. Slišali smo ganljive govore. V istem času je tudi veliko novih članov pristopilo v naša lepo delujoča društva. Društvo Kraljice majnika, za dekleta, lepo napreduje, pod vodstvom Rev. A. Bombacha. S par izjemami so že vsa dekleta pristopila. Upamo, da se nam bodo tudi ostala kmalu pridružila. Mesečno sv. obhajilo imamo vsako četrto nedeljo, v torek prej pa mesečno društveno sejo. Za časa štirideseturne pobožnosti je imel Father Kazimir ganljiv in podučeni govor na nas,

za kar mu priskrčna hvala. — Velikokrat so mi stariši pravili, kako krasno je bilo v stari domovini na sv. večer. A tudi tukaj smo imeli sv. noč polnočnico. Že ob enajstih se je oglasilo iz zvonika veselo zvonjenje, naznanjajoč rojstvo našega Odrešenika. Jaz mislim, da so naši dragi stariši lahko pogrešali nekdanje svete večere v stari domovini. Naj še omenim, da je naša cerkev sv. Lovrenca lepo preslikana, tako da je veselje v njo hoditi. Za danes naj zadostuje. Pozdravljam vse članice dr. Kraljice majnika širom Amerike in vsa zavedna dekleta.

Miss Mary Globokar,

tajnica dr. Kraljice majnika.

Kraljica majnika! Kako lepo in primerno ime za Marijine družbe. Človek se takoj spomni na Majniško Kraljico sredi mladega majniškega cvetja. A majniško cvetje se kmalu osuje. Živo cvetje okrog nje telesno sicer tudi, ne pa duhovno. To ostane sveže in vedno prijetneje duhteče, a le pod varstvom nebeške vrtnarice. Samo pod njenim plaščem je varno pred strupeno slano. Skušnja uči, da lilije, ki jih ne štiti Marijin plašč, navadno slana popari, na kar se sklonijo k tlom in angelji plakajo ob njih. Zato ne bi smela biti nobena dekle, ki zna ceniti ta svoj najlepši kras, samostojna, na odprtem polju življenja. Tam je preveč viharno, prenevarno. Le v zavetju družbe in pod mogočnim varstvom Kraljice lilij, se ji je mogoče

ogniti mlakuž ob življenja nja cestah. Radi tega vse storite, da privabite še one v svoj krog, o katerih veste, da so še nepokvarjene, a imajo še gotove predsodke. Pozneje vam bodo hvaležne, ko bodo morda iz zaskonskega pristana gledale nazaj na svoja dekliška leta.

Ko sem bral te dopise, v katerih je marsikaka drobtina iz katoliškega gibanja po naselbinah sploh, mi je prišlo na misel: Glej po tej poti lahko zveš, kako posamezne naselbine v verskem oziru napredujejo. Mi smo se doslej leto za letom priporočali, naj se nam za koledar Ave Marije iz vseh naselbin sporoči, kaj se je v tem oziru mej letom storilo. Navadno smo se zastonj priporočali. Ecce convertimur ad gentes. Zato se k Vam, ženskimi društvom obračamo. Sporočajte nam, ne samo, kako se vaše društvo giblje, ampak tudi kako se druga in kako vaša naselbina versko napreduje. Iz teh poročil nam bo potem mogoče sestaviti celotno poročilo za koledar, ki bo verno ogledalo našega tozadevnega stanja in napredka. Ko bodo naši starokrajci, ki nas imajo zdaj za polpagane, videli naše razpredeno in živahno društveno življenje po naselbinah, bodo morali spremeniti svoje preveč temnogledno mnenje o nas.

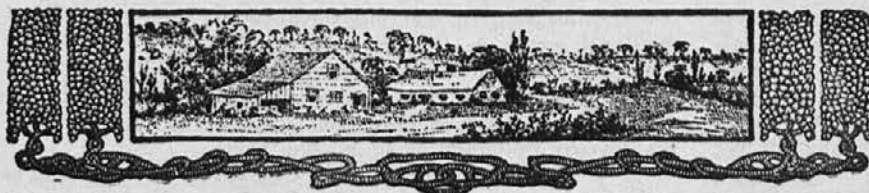

KLETEV — SOLZE — MOLITEV.

So trenutki, da človek ne ve, kako bi si pomagal. Zgodi se to delavcu pri njegovem delu, farmerju na polji, če jim ne gre vse po volji, starišem, če otroci niso taki, kakoršni bi morali biti; kratko: človek pride večkrat v položaj, ko čuti: Tako ne gre več! Res ne vem, kaj bi storil!

Nevaren trenutek! Kdo bo zmagal? Troje sredstev se nam ponuja v takih neznosnih trenutkih. Eno nam šepče satan, drugo narava, tretje sveta vera. Satan nas draži k kletvini, naša slaba narava nas sili k solzam, sveta vera nam pravi: **Moli!** Kristjan, bodi res kristjan, delaj čast svojemu imenu! Iz glo-

bočine svojega srca, in če treba glasno, prosi Gospoda: "Gospod, reši me, sicer poginem!" Verjemi, napestost bo prešla. Viharji v tvoji duši se bodo umirili, strele in gromi bodo prenehali, zopet bo zasijalo ljubko solnce, mir, radost in veselje bo zopet zavladovalo v tvojem srcu.

Iz katoliškega in nekato- liškega sveta.

RIMSKE NOVICE.

Spremembe glede volitve papeža. Poročali smo že, da je novi papež obljubil ameriškim kardinalom, da bo konklavske odredbe v toliko spremenil, da se bodo mogli tudi prekmorski kardinali vdeležiti volitev. To se je že zgodilo. S posebnim pismom je Pij XI. določil, da se ima odslej konklave začeti ne deset, ampak petnajst dni po smrti papeža. Ako bi se kardinalom potrebno zdelo, pa morejo ta termin še za tri dni podaljšati, več pa ne. Določitev pogrebnihih cerimoniij po rajnem, spada kardinalom, le slovesni obredi zadnjih treh dni imajo ostati nedotaknjeni, kakor so bili doslej v navadi. Tudi določba, da morajo kardinali prisostovati slovesni otvoritveni sv. maši konklava in mej njo prejeti sv. obhajilo, je v toliko spremenjena, da jim je dano na izbiro, ali sami mašujejo tihe sv. maše, ali pa prisostujejo slovesni in prejmo sv. obhajilo.

Evharistični kongres, ki je bil že pod rajnim papežem določen za zadnji teden maja, se bo vršil po sledečem sporedu: Dne 24. maja ob 4. pop. otvoritev v Vatikanu, pod predsedstvom papeža. Ob tej priliki bo prebrana adresa udeležencev na sv. očeta. Drugi dan, Vnebohod Gospodov, slovesna sv. maša pri sv. Petru, ki jo bo opravil papež sam. Ob štirih popoldne glavna skupščina pri sv. Petru v Vatikanu. V petek, soboto in nedeljo ob pol 7 sv. maše s sv. obhajilom v narodnostih cerkvah, ob 10. pa vsak dan velika sv. maša v eni glavnih rimskih bazilik. Popoldan vse dni glavno zborovanje pri sv. Petru in blagoslov. V ponedeljek, 29. maja zjutraj kakor prejšne dni, popoldan ob štirih svečana evharistična procesija pri sv. Petru.

Svetniški jubilej. Kakor smo že poročali, obhajamo letos razne svetniške jubileje, kakor: Sv. Filipa Nerija, sv. Frančiška Ksaverija, sv. Ignacija Lojol, sv. Terezije, sv. Izidorja, kmeta. V proslavo vseh teh se je v Rimu vršila sredi marca velika slovesnost. Zjutraj je kardinal Merry del Val opravil slovesno sv. mašo na tako zvanem papežkem altarju v Vatikanu, kateri so prisostovali, najrazličnejši evropski in ameriški veljaki. Popoldan se je pa vršila veličastna procesija po ulicah večnega mesta, katere se je vdeležilo enajst kardinalov in več drugih najvišjih svetnih odličnjakov, kakor: princesinja batenberška, mati špan-

skega kralja ter zastopniki tujih vlad pri Vatikanu: angleški, francoski, argentinski, rumunski, portugalski itd. Ta slovesni obhod je posebno veljal proslavi rimskega apostola sv. Filipa Nerija.

AMERIŠKE NOVICE.

Lepo priznanje za naš tiskovni apostolat nam je dal te dni naš generalni vizitator. V našem redu je namreč navada, da vrhovni redovni predstojnik vsake tri leta pošlje svojega zaupnika v vse redovne pokrajine ali provincije, da natančno preišče stanje vsake redovne postojanke in mu potem poroča. Ta naloga je bila za naš komisarijat, ki obsega slovensko-hrvatske-slovaške frančiškane letos poverjena nemškemu frančiškanku Very Rev. Rogeriju Middendorf, v tej stroki že izurjenemu možu. V petek, 17. marca je uradno obiskal našo chicaško postojanko. Ko je vse, redovno hišo in tiskarno, natančno pregledal in vsacega posameznika pod vestjo izprašal o disciplinarnem in gmotnem stanju, nam je dal jako laskavo izjavo, da je z vsem izredno zadovoljen, ter nas vspodbujal, naj v tej smeri in v tem duhu nadaljujemo svoje težko in ogromno delo, ter naj skušamo čim preje pritegniti še več moči, da bo Chicaga središče našega redovnega in časnikarskega življenja in dela. To nas navdaja z novim pogumom. Neustrašeno hočemo naprej, ne mene se za žične ovire intra et extra muros.

Hercegovskemu Kreku, frančiškanku P. Dikaku Buntič, je ob njegovi prerani smrti ameriško časopisje obrnilo več pozornosti, kot umrlemu kralju Petru Karagiorgeviču. Posebno je Amerikancem imponiral njegov zadnji energični nastop v prilog rekrutom, ki so v Valjevu od samega hudega konec jemali ne eden, ampak stotine. Ob tej priliki je namreč raini narodni poslanik Buntič brzojavil vojnemu ministru: Ali nemudoma predstavite še žive iz Valjeva, ali pa ne dobite niti enega rekruta več. To se pravi zastopati ljudske pravice. Toda kaj takega je bil zmožen mej jugoslovanskimi poslanci menda le Buntič, vtelesena odločnost. Bil je prava hercegovska korenina, ki se prej ni bala krvoločnega Turka in se zdaj ne boji Srba, ko gre za pravico. Spomnim se še, ko sem prvič in zadnjič videl tega bojevnika za vbogo rajo in njena prava. Pripovedoval je, ka-

ko je v imenu svojega ljudstva izrazil udanostno izjavo novemu gospodarju ujedinjene Jugoslavije. Brez rožnatih fraz in klečeplastva, ki jih taki velikaši hočejo imeti, je dejal: Moje ljudstvo je zvesto vsakemu postavnemu gospodarju, magari če je Turek. To je bilo vse. Bog daj Hercegovini kmalu zopet takega očetovskega "ujaka", do družega itak nima zaupanja.

Na evharistični kongres pojde tudi veliko ameriških katoličanov, zlasti onih, ki pripadajo evharistični ligi. Peljal jih bo clevelandski škof Most Rev. Schrems, v spemstvu tamkajšnega frančiškanskega župnika Rev. Filipa. Ob tej priliki pojdejo tudi v Oberamergau gledat slo vite pasijonske igre, h katerim bo letos posebno velik naval tudi od strani Amerikancev. Baje so na ladjah že naprej pokupljeni domala vsi boljši prostori.

Za praznovanje velikega petka so začeli Kolumbovi vitezi v San Francisco veliko agitacijo po mestu. Vsi tovarnarji in trgovci naj bi dali svojemu delavstvu od 12—3 popol., ko se po cerkvah obhajajo tako zvane pobožnosti smrtnega boja, prosto, da se jim da prilika se teh genljivih pobožnosti vdeležiti. V vseh večjih cerkvah po Ameriki so že vpejlane.

JUGOSLOVANSKE NOVICE.

Poslanik pri Vatikanu je postal Dr. Bakatič. Koliko bo s tem imenovanjem v Jugoslaviji katoliška cerkev na boljšem, se bo šele videlo. Mnogokrat vlade s takimi poslaniki katoliškemu svetu le pesek v oči mečejo, da bi ne videl, kako pod to diplomatsko firmo doma njih brate breajo. Pod raznimi na videz lepimi firmami, se danes največ lumparij godi.

Novi škofije. Sarajevski nadškof je postal odnotni pomožni škof rajnega Dr. Stadlerja, Dr. Ivo Sarič, znani hrvatski pesnik. Z njim je dobila dolgo osirotela nadškofijska stolica novega, čilega in delavnega nadpastirja. Za škofa v Šibeniku na je bil imenovan frančiškan-minorit Dr. Mineta, ki je bil doslej v Rimu, socialno delaven mož.

Odpovedal se je škofiji tržaški škof Dr. Bartolomassi in odšel v Rim. Kaj ga je

napotilo do tega in kdo bo njegov naslednik, časopisje ne poroča. Morda je spoznal da radi neznanja slovenskega in hrvatskega jezika ne more uspešno pastirovati po večini slovanske škofije. Bodo morali že enega iz zasedenega ozemlja imenovati ki je zmožen jezikov. Mej najresnejšimi kandidati je baže eden bratov Mecchia, ki je bil že dolga leta dešna roka v škofiji. Da bi bil Slovence ali Hrvat, na to ni misliti, dasi bi bilo najbolj prav in pravično. Zmožnega moža za to težavno mesto bi ne bilo težko dobiti. V Ljubljani n. pr. imajo vseučiliškega profesorja Dr. Ujčiča, rojenega Pazinčana, ki gladko govori vse potrebne jezike in ni nikak narodni šovinst. Ni dvoma, da bi prišel od strani Vatikana tudi v poštev. A fašisti bi že skrbeli, da ga čimpreje spravijo.

Nova cerkev v Ljubljani. Ze pred vojno so očetje jezuiti v Ljubljani pozidali veliko krasno cerkev sv. Jožefa v Ljubljani. Ker je bila samo na zunaj dograjena, so jo mej vojno porabili za skladišče. Zdaj so jo pa tudi na znotraj za silo izgotovili, tako, da je mogla biti na praznik sv. Jožefa po ljubljanskem škofu slovesno blagoslovljena.

Monstranca ukradena. V mariborski stolnici se je zvečer neki tat skrill, da ponoči tabernakelj izropa. Posrečilo se mu je. Ukradel je monštranco z Najsvetejšim. Policija je tatu kmalu izsledila v osebi šoferja Karola Vavpotiča, v kateri kovčegu so našli monštranco, katere bistveni del, zlata lunula z Najsvetejšim, je manjkal. Ko so ga vprašali, kam je djal sv. hostijo, je prvotno trdil, da jo je vtaknil pod neki prt v cerkvi. A ko so ga gnali na lice mesta in je ni mogel pokazati, je izjavil, da jo je zavžil. Kdo ve, če je ta druga njegova izjava resnična.

Cerkvena pripadnost Prekmurja. — Prekmurci nočejo spadati ne v mariborsko, ne v zagrebško škofijo, ampak hočejo ostati pod somboteljsko, če že ne dobijo samostojne apostolske administrature, za katero se pa ne ogrevajo posebno. Ali bo tudi jugoslovanska vlada s tem zadovoljna, da bi imel mažarski škof besedo v njenem ozemlju, ali ne, je drugo vprašanje, najbrž ne. Sicer se bo pa to potom konkordata uredilo.

Duhovne vaje za delavce in obrtnike so imeli sredi marca v Ljubljani. Vodil jih je Dr. Ehrlich. Lepa misel, s katero se tudi pri nas že dalje časa bavimo in jo mislimo ob priliki letošnjega našega romanja v Cary, O., uresničiti.

Za varstvo sirot je pridno in požrtvovalno skrbelo v ta namen ustanovljeno škofijsko društvo v Ljubljani. Iz njegovega letnega poročila posnamemo, da se je v to svrhu razdelilo 642.000 K. Izmej teh jih je došlo iz Amerike 200.000,

pa ne iz Kristanovega milijondolarskega fonda, kakor bi človek po praviči pričakoval, ampak od K. S. K. J. v Jolijetu. Ko bi bili vsaj naši ljudje takrat tako pametni, da bi bili svoje prispevke po imehovanju Jednoti ali po svojem lastnem odboru temu škofijskemu društvu poslali, koliko sirotam bi bilo pomagano. Zdaj je pa Kristan s tistim denarjem kupil socialistično tiskarno, ki jim s svojim rdečim tiskom prav grdo v skledo pljuje.

Proti bolnišnicam. Vlada je sklenila zapreti bolnišnice. V Brezicah, Ptuju, Murski Soboti in Slovenjem gradcu. Vzrok, ker nima denarja. Raznim vampirjem ga kar vali, še komunistom so metali po stotisoče, samo za bolnike, mej katerimi je veliko žrtev pomankanja, provzročena po slabem gospodarstvu, ga ni. Energični nastop poslancev-duhovnikov Dr. Hohnjeca in Škula se je zahvaliti, da je vlada za enkrat od tega sklepa odstopila.

ZAHVALE IN PRIPOROČILA.

Prisrčna hvala prebl. Devici Mariji, na katero sem se v svoji boleznih z zaupanjem obračal in po njeni priprošnji zopet zadobil ljubo zdravje. Za razširjanje njenega lista darujem \$5.

John Resnik.

Pošiljam \$1 za eno sveto mašo za mojega rajnega moža, ki ga tudi drugim bravcem Ave Marije priporočam v molitev. Molimo eden za drugega, vsi skupaj pa za duše v vičah, ki nam bodo, posebno ko pridejo k Bogu, to bogato povrnilo.

Mrs. B. Strucel.

Pošiljam \$5 za kak dober namen, ali pa za sv. maše za mojo bolno ženo, ki jo priporočam v molitev.

Joseph Silc, Biwabik, Minn.

Zahvalim se presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za ljubo zdravje in uslišane prošnje. Prilagam mali dar za prospeh lista. Lucija Posarelli, Cleveland.

Pošiljam mali dar Ave Mariji. Mi je žal, da ne morem več, ker sem bolna. Se priporočam vse cenjenim bravcem v molitev za ljubo zdravje.

Mrs. Elizabeth Keržič, Sheboygan.

Hvaležnega srca spolnujem svojo obljubo, da se bom javno zahvalila presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, ter sv. Jožefu, če ozdravim. Hvala Bogu se mi je želja spolnila. Za list darujem \$1.

M. S.

Hvala usmiljenemu Srcu Jezusovemu in Mariji Pomagaj za zadobljeno zdravje in že večkrat uslišane prošnje.

Z. Z., N. Braddock, Pa.

Zahvalim se Prečisti Devici Mariji, Materi sedem žalosti, ker je mene žalostno mater uslišala, ko sem se v boleznih moje hčere k njej zatekla. Me matere se moramo še s posebnim zaupanjem k njej zatekati, kadar take skrbi ležejo na naša srca. Jaz mislim, da kakor le me matere vemo, kaj čuti materino srce ob

bolniški postelji otroka, tako tudi me lažje zapopadem, kaj je Marija, Žalostna mati, trpela, imamo lažje in večje sočutje z njo in ona z nami. Zato se le pridno k njej zatekajmo. Prilagam \$2 za Ave Marijo. Mrs. Mary Količ, Houston, Pa.

Velikokrat sem se že zatekla k Tebi, o Marija, in vselej si mi pomagala, zato naj bo vedno češčeno tvoje Ime o pre-mila Mati! Danes Te zopet zaupljivo prosim: Varuj me vsega hudega. Prilozenih \$5 je za procvit njenega lista.

M. K., Chicagó.

S celo svojo družino se prisrčno zahvalim Brezmadežni, ker nam je v boleznih milostno pomagala. Sama sem bila bolna in moja hčerka Amalija, pa hvala Bogu in Brezmadežni, da sve obe zopet zdravi. Darujem \$2 za razširjanje Marijine slave po njenem listu.

Katie Šute, Brooklyn, N. Y.

Podpisana želim s tem spolniti svojo obljubo, da se bom javno zahvalila Materi Božji, ako izprosi mojemu možu zopet ljubo zdravje. Bila sem uslišana, za kar ji prisrčna hvala. Darujem \$1 v podporo listu. Mary Winter, Cleveland.

Zahvaljujem se naši nebeški Materi in vsem svetnikom za ljubo zdravje, ki sem je na njih priprošnje zadobila.

Frančiška Čož, Jenney, Ark.

Moža sem imela hudo bolnega. V tej stiski se zatečem k Žalostni Materi Božji, naj mu ona zopet izprosi ljubo zdravje. Nisem prosila zastoj. Mož je zopet zdrav. Tudi sama sem bila bolna. Nogé so me tako bolele, da se še prestopiti nisem mogla. Prosila sem Marijo Sedem žalosti, naj tudi meni pomaga in je res tudi meni zopet izprosila zdravje. V zahvalo darujem za njen list \$5, za Glasnik \$1, potem pa še za eno sv. mašo za zdravje.

Frank in Ivana Čepļak, Cannonsburg, Pa.

PRIPOROČILO.

Častite šolske sestre, mariborske, imajo na Koroškem dve slovenski šoli, v Velikoven in St. Rupertu. Ko so Nemci po razsulu Avstrije zopet zasedli slovensko Koroško, so veliko prestale, govorilo se je celo o mrtvih. Po nesrečnem plebiscitu so ostale tam, čeravno so vedele, da se jim v tem nemčurskem gnezdu ne bo dobro godilo. In res so v velikem pomankanju, še v večjem kot Nemci. Kajti ti imajo dobro organizirano dobrodelno zvezo, ki razpolaga s precejšnjimi podporami, mej katerimi so tudi ameriški prispevki. Toda Slovenci in z njimi njih sestre, so deležni kvečjemu drobtin teh dobrot. Zato jih priporočamo dobrim ameriškim srcem. Ako tedaj kdo hoče in more kaj odriniti v ta plemeniti namen, naj pošlje ali nam, ali pa naj, če mu je bolj priložno, izroči svoj dar njih sosestram, ki imajo mej nami več postojank. Mi homo rade volje objavili imena darovavcev.

Uredništvo.

NAŠ STRIČEK

Chicago, Ill. — Dragi striček: — Silno se mi dopade Vaš korner in bi tudi jaz rada Vas prosila, da bi še mene sprejeli na Vaš korner ali se bojim, da ne bi mesto drugih mojega v koš vrgli ker še ne vem tak praf po slovensko pisati nego bole po jugoslovansko. Stara sem deset let pa hodim v 4 razred v šolo in se rada učim pisati in brati angleško in slovensko; zdrava sem tudi fala Bogu ja i moja sestra a nič naj bol ne žalosti kak da nam mama in ata rečejo ka bomo šli v stari kraj mi pa ne bi rade šle ker nama se zelo dopade tukaj v Ameriki zato pa bomo rajše pri svetem obhajili maloga Jezuščka prosile za njih da jim blagoslovi zdravje pa ka bodo ata zmiraj delo imeli ka bodo tudi oni veseli. Za Vas, dragi striček bome tudi molila moja sestra vam je tudi pisala. Drugikrat bom pisala več.

Frances Trstenjak.

Draga Frances: — O, tega pa že ne bomo pustili, da bi vedve odšle od nas. Nikakor! Zato pa raje prav pridni bodite obe s sestrico in lepo ateka in mamu ubogajte, da bodo veseli, pa boste vsi tukaj ostali. Slovensko pa že jako lepo pišete. Le večkrat mi pišite. Pa prav lepo pozdravi Tvojo dobro mamu in ateja.

Tvoj striček.

Greaney, Minn. — Dragi striček: — Bam pa tud jest enkrat priskočila na korner k Vam jest bi več pisala pa namorem dobro slovensko pisat jest grem samo u public school in jest glajham slišat ko mama berejo ko Vam drugi lepo pišejo jet Vas lepo pozdravim in pošlem Vam za Ave Maria.

Mary Flake.

Draga Mary: — Vidiš jaz tudi "glajham" čitati, kar mi vi otroci tako lepega poročate in pišete. Kakor čujem tudi drugi odrašeni ljudje radi bero. Še tam iz Evrope mi pišejo, da radi bero ta Vaša pisma in radi pridejo na naš korner. To je jako lepo. Le rada se uči slovensko, pa večkrat mi pišite. Lepo Te pozdravljam, Mary.

Tvoj Striček.

Sheboygan, Wis. — Dragi striček: — Sedaj Vam naznanim, da sem prejel tri zvezke lista "Orliča", ko berem pa če kaj ne vem, pa mamu vprašem kaj pomeni. Kaj Vam bodem povedal striček, da smo se dali v našem gredu slikat, zato ki smo mi otroci nabrali največ denarja za vboge otroke. Vdrugič Vam bodem pisal kadar bomo sliko dobili. Vas pozdravi Vaš

Mihael Progar.

Dragi Mickie: — Prvi del pisma je bil samo za me, zato sem ga izpuštil. Lepa hvala, dragi Mickie, tebi in atatu in mammi. Zelo me veseli, da mi tako rad pišete. To je lepo! Sedaj si že veliko bolj napisal, kakor zadnjič. To kaže lep napredek. Le priden bodi, Mickie pa bova vedno prijatelja.

Tvoj striček.

Chicago, Ill. — Dragi striček: — Minulo mi je leto dan 2. januarja ker sem prišla iz starega kraja danes bom prvič stopila na Vaš korner. O kako sem vesela tukaj v Ameriki, ker ne moram hoditi tak daleko v šolo pa k maši, pa še po tekem hudem poti kak sem v starem kraju posebno pa me veselijo naše sestre ko nas tako lepo učijo. O kako je rada imam. Tudi vas, dragi striček, se jako veselim, da pridete v šolo k nam pogledat. Le prite pogosto jaz pa če ne bom dobra, pa me tepite. Naj bole pa me veseli ka tukaj morem vsaki dan iti k sv. maši i k sv. obhajili tudi za Vas molim Jezuška, da vam da lubo zdravje pa za našega dedeka v starem kraju in tudi Ave Maria me veseli brati pozdravim jest in moja mama in ata bom že večkrat prišla na Vaš korner.

Justina Trstenjak.

Draga Justina: — Jako me veseli, ko tako pridno prihajaš vsaki dan k sv. obhajilu. To je jako lepo! Jezušček te bo že blagoslovil. Da bi te pa jaz tepel, o tega pa že ne! Dobre otroke ni treba nikdar tepiti. Veseli me, da se ti dopade tukaj pri nas. Le pridna bodi, pa lepo še naprej tako pridno hodi k vsakdanjemu sv. obhajilu. Ko boš dedeku pisala v stari kraj, le povej jim, da jih še jaz pozdravljam.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — Cenjeni striček: — Tukaj Vam pošiljam za 5c stamps ker ste nam pisali, da kdor Vam pošle za 5c stamps, mu bote poslali kar tri številke "Orliča" na ogled. Težko pa bom čakal kdaj bom Vam poslal kvoder za "Orliča" da ga bom čital in veselil se z njim. V starem kraju sem tudi čital ta lepi "Orlič". Rev. gospod Miklavčič so mi prinesli take lepe podobice in zdaj mi bojo pa še mašne knjižice pa zakaj? Zato ker je bil moj birthday jan. 29., 1922. English sem se tudi še nekaj naučil če prav še nisem dolgo časa tukaj v Ameriki. Z Bogom. Vam udani

Frank Trepal.

Dragi Francec: — Pozdravljamo te prav lepo tukaj v Ameriki. Jako nas veseli, da se je s Teboj zopet naše število pomnožilo. Le priden bodi, pa pridno slovensko čitaj, da ne boš slovensčine pozabil. Jako lepo je od Fathra Miklavčiča, da so ti dali lep prezent. Tudi jaz ti vošim vse dobro. Za prezent se te bom pa spominjal pri sv. maši. Pozdravljen!

Tvoj striček.

Cannon City, Pa. — Dragi striček: — Jes Vas lepo pozdravim. Jest nisem še bla na vašmi kornerju tudi jest grem pogledat kako se imate če ste kaj zdravi. Jest grem va St. Michaels School, jest som v 7 razred i ja sem stara 12 let. Ne zamerite ki slabo pišem to je moje ta prvo pismo po slovensko pa popravite kar nej prov a nej treba det v koš de me ne boste dejli ob korajžo.

Ana Susman.

Draga Annie: — Prav dobro si napisala. Jaz nišem nič popravil, ker vedno dam prečitati vsako pismo tako, kakor ga dobim. To je bolj radi tega, ker boš sama videla napake, katere si naredila, kakor hitro se boš malo bolj naučila slovensko. Le večkrat mi pišite in pridno beri. To velja tudi vsem mojim otrokom na kornerju! Lepo te pozdravljam.

Tvoj striček.

Grattan, Minn. — Dragi striček: — Najprvo Vas pozdravim. Jaz sem v 8. let. Hodim v šolo v First grade slovensko še neznam pisat. Mama prav de me bo učila. To mi je mama napisala, jaz sem prepisovala. Zdej Vas pozdravim in bratca Andrej in Toni. — Excuse me for this poor letter. Good bye, dear Father.

Miss Annie Plemel.

Draga Ani: — Prvi del pisma je bil samo za me. Hvala Ti lepa, Drugi del je za vse. Res parkrat sem moral očala obrisati, tako so mi slabo kazala. Vendar sem videl, kako lepo je od tebe, da si se čeravno tako majhna, že lotila pismo pisati. Otroci, vidite Miss Annie Plemel, v prvem razredu je, pa je že napisala pismo. Zakličmo ji vsi Three Cheers! To je lepo! Prav lepo te pozdravimo vsi kakor tudi Tvojo dobro mamu in ata.

Tvoj striček.